

PARAULES DE VIDA

Gaudete et exsultate (IV): Viure la santedat en el món actual

En la vivència de la crida a la santedat hi ha mitjans i elements dels quals no podem prescindir, alguns perquè tenen el seu origen en el Senyor i altres perquè formen part de la tradició de l'Església. El Papa cita alguns d'ells, encara que no es deté a explicar-los: «els diferents mètodes d'oració, els preciosos sagraments de l'Eucaristia i la Reconciliació, l'ofrena de sacrificis, les diverses formes de devoció, la direcció espiritual, i tants altres» (núm. 110). A més d'aquests mitjans, no podem ignorar que la vocació cristiana té unes exigències particulars en cada època històrica, que depenen de les característiques de cada moment cultural. En el quart capítol de l'exhortació *Gaudete et exsultate* trobem unes reflexions sobre les actituds que hem d'aprofundir en aquest moment històric per fer realitat en la nostra vida l'ideal de santedat.

El Papa esmenta alguns riscos i límits de la cultura actual: «l'ansietat nerviosa i violenta que ens dispersa i ens afebleix; la negativitat i la tristor; l'accídia còmoda, consumista i egoista; l'individualisme i tantes formes d'espiritualitat sense encontre amb Déu que regnen en el mercat religiós actual» (núm. 111). No obstant això, aquesta situació es pot transformar en una oportunitat per créixer en certes actituds espirituals.

L'ansietat que ens porta a perdre la pau interior es combat centrant-nos en Déu, que ens estima

i ens sosté. Això ens dona fermesa interior per suportar les contrarietats i també les infidelitats i defectes dels altres: «A partir d'eixa solidesa interior, el testimoniatge de santedat, en el nostre món accelerat, voluble i agressiu, està fet de paciència i de constància en el bé» (núm. 112).

La negativitat i la tristesa és signe d'una espiritualitat inautèntica, perquè el cristià està cridat a donar testimoni del «goig en l'Esperit Sant». L'alegria cristiana té un caràcter sobrenatural i consis-

teix en «una serenitat esperançada que dona una satisfacció espiritual incomprendible per als paràmetres mundans» (núm. 125). Ordinàriament, indica el Papa, l'alegria cristiana està acompanyada del sentit de l'humor. La tristesa té a veure amb la ingratitud, amb la incapacitat per reconèixer els dons que rebem del Senyor, de saber descobrir els aspectes positius de les situacions que vivim malgrat les dificultats que en determinats moments trobem, i de lloar Déu en tota ocasió.

L'audàcia i el fervor en la vivència de la missió és signe de què no se cedeix a la temptació de la comoditat a la qual ens arrossega aquesta cultura consumista i egoista. Qui no vol renunciar a les seues seguretats i no arrisca res en el servei a l'Evangeli i als altres, en el fons està espiritualment paralytitzat i el seu testimoniatge difícilment produirà fruit.

Enfront l'individualisme, actualment afavorit per determinades formes d'espiritualitat que centren la persona en el propi jo i la porten a una des preocupació pels altres, és necessari convèncer-nos que el camí de la santedat l'hem de recórrer comunitàriament, en oració constant per trobar-nos amb Déu i alimentar-nos de la seua Paraula.

Amb la meua benedició i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La senzilla grandesa de Jesús

La vida de Jesús va ser sorprenentment senzilla. El seu naixement a Betlem, la seva família sense cap pretensió social, la seva infància i joventut en el poblet ignorat de Natzaret, especialment la seva condemna i la seva mort en la creu. Des del primer moment, però, aquella vida senzilla va despertar sorpresa i interrogants: «D'on li ve tot això?» (Mc 6,2); «mai ningú no ha parlat com aquest home» (Jn 7,46). La fe dels seus seguidors va anar descobrint el misteri que s'amagava en el seu tarannà tan senzill. I ja en vida seva van començar a ressonar expressions que li atribuïen una grandesa inaudita: mestre, profeta, messiès, fill de David, especialment Salvador i Senyor. Més endavant, la tradició mística de l'Església ha anat apro-

fundint el seu misteri, que es mostra com un pou sense fons, com un horitzó inabastable als nostres ulls i al nostre cor, davant d'un interrogant sense resposta definitiva: «Qui és aquest?» (Mt 8,27).

L'aprofundiment del misteri de Jesús té un perill. El llenguatge que hem d'utilitzar va eixamplant les seves dimensions i pot acabar absorbint la primera dada de la seva senzillesa. Apareixen en la litúrgia i en la teologia cristianes expressions que difícilment eviten aquest perill: Ell és el Senyor del cel i de la terra, és el Rei de tots els pobles, Ell té poder sobre trons i potestats...

Sant Pau va viure la tensió espiritual d'aquest contrast i la va formular en un himne sublim, probablement anterior a ell mateix: «Ell, que era de

condició divina... es va fer no-res... s'abaixà i es féu obedient fins a la mort...» (Fl 2,6-11). Pau entén que aquí hi ha no només un contrast impactant sinó el veritable misteri de Jesús; el seu misteri és precisament l'abaixament i l'anorreament d'aquell que és el tot i que es va fer no-res per viure la veritable vida i obrir-nos a nosaltres el camí. D'una manera sorprenent retrobem el sentit últim de la vida de Jesús; la seva senzillesa no és només un vel que amaga la grandesa; senzillesa i abaixament són pròpiament la seva veritable grandesa, la de l'amor del Fill de Déu que es dona i es perd, i així troba l'autèntica plenitud.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Gaudete et exsultate (IV): Vivir la santidad en el mundo actual

En la vivencia de la llamada a la santidad hay medios y elementos de los que no podemos prescindir, algunos porque tienen su origen en el Señor y otros porque forman parte de la tradición de la Iglesia. El Papa cita algunos de ellos, aunque no se detiene a explicarlos: «los distintos métodos de oración, los preciosos sacramentos de la Eucaristía y la Reconciliación, la ofrenda de sacrificios, las diversas formas de devoción, la dirección espiritual, y tantos otros» (n.º 110). Además de estos medios, no podemos ignorar que la vocación cristiana tiene unas exigencias particulares en cada época histórica, que dependen de las características de cada momento cultural. En el cuarto capítulo de la exhortación *Gaudete et exsultate* encontramos unas reflexiones sobre las actitudes que hemos de cultivar en este momento histórico para hacer realidad en nuestra vida el ideal de santidad.

El Papa menciona algunos riesgos y límites de la cultura actual: «la ansiedad nerviosa y violenta que nos dispersa y nos debilita; la negatividad y la tristeza; la acedia cómoda, consumista y egoísta; el individualismo y tantas formas de espiritualidad sin encuentro con Dios que reinan en el mercado religioso actual» (n.º 111). No obstante, esta situación se puede transformar en una oportunidad para crecer en ciertas actitudes espirituales.

La ansiedad que nos lleva a perder la paz interior se combate centrándonos en Dios, que nos ama y nos sostiene. Eso nos da firmeza interior para soportar las contrariedades y también las infidelidades y defectos de los demás: «A partir de tal solidez interior, el testimonio de santidad, en nuestro mundo acelerado, voluble y agresivo, está hecho de paciencia y de constancia en el bien» (n.º 112).

La negatividad y la tristeza es signo de una espiritualidad inauténtica, porque el cristiano está llamado a dar testimonio del «gozo en el Espíritu Santo». La alegría cristiana tiene un carácter sobrenatural y consiste en «una serenidad esperanzada que brinda una satisfacción espiritual incomprensible para los parámetros mundanos» (n.º 125). Ordinariamente, indica el Papa, la alegría cristiana está acompañada del sentido del humor. La tristeza tiene que ver con la ingratitud, con la incapacidad para reconocer los dones que recibimos del Señor, de saber descubrir los aspectos positivos de las situaciones que vivimos a pesar de las dificultades que en determinados momentos encierran, y de alabar a Dios en toda ocasión.

La audacia y el fervor en la vivencia de la misión es signo de que no se cede a la tentación de la comodidad a la que nos arrastra esta cultura consumista y egoísta. Quien no quiere renunciar a sus seguridades y no arriesga nada en el servicio al Evangelio y a los demás, en el fondo está espiritualmente paralizado y su testimonio difícilmente producirá fruto.

Frente al individualismo, actualmente favorecido por determinadas formas de espiritualidad que centran la persona en el propio yo y la llevan a una despreocupación por los demás, es necesario convencernos de que el camino de la santidad lo tenemos que recorrer comunitariamente, en oración constante para encontrarnos con Dios y alimentarnos de su Palabra.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

La Santa Cinta de la Catedral de Tortosa a la vila i parròquia de Batea

El dissabte 12 de maig de 2018, la relíquia de la Santa Cinta de la Mare de Déu ha visitat la vila de Batea i la parròquia de Sant Miquel Arcàngel enmig d'una celebració festiva que ha estat molt participada, gratificant per als bateans i tots els tortosins que, en nodrida representació de la Reial Arxiconfraria i de la Cort d'Honor, han acompanyat la Sagrada Relíquia en devot pelegrinatge.

El motiu que justifica la visita de la Santa Cinta és el fet documentat d'haver estat preservat a la vila el reliquiari major durant la Guerra del Francès l'any 1814. El canonge Mariano Freixes, fill de Batea i amb casa a la Plaça Major de la vila, s'apoderà de la relíquia i se l'emportà a la seva vila per tal de preservar-la de tot dany, espoli o destrucció. Semblantment, els canonges germans Bernat i Joaquim Oliván s'endugueren a Calaceit, la seva vila natal, el reliquiari menor.

Buscant el millor moment de visitar la vila i la parròquia de Batea, ha semblat bé al Sr. Bisbe, al canonge prior de la Santa Cinta i Reial Arxiconfraria, al rector de la Parròquia de Sant Miquel i Confraria de la Mare de Déu del Portal, a l'alcalde i Consistori de Batea i a l'alcaldesa de la ciutat de Tortosa fer la celebració solemne, litúrgica i commemorativa, el dissabte 12 de maig de 2018. Per fer la millor festa calia preparar-ne la celebració en una estreta col·laboració de les persones i institucions civils i eclesiàstiques. Així ha estat.

El dia 3 de maig, a la sala d'actes de l'Ajuntament de la vila, el canonge arxiver de la catedral de Tortosa, M. I. Sr. Josep Alanyà, ha pronunciat una conferència, adornada amb una exposició en Powerpoint, sobre «La presència de la Santa Cinta de la Catedral de Tortosa a la vila de Batea durant la Guerra del Francès». La conferència l'han escoltat i vist un nodrit grup de gent, tortosins i bateans, que omplien la sala.

L'alcalde i Consistori de Batea han volgut sufragar el cost d'una làpida commemorativa que ha estat posada i inaugurada el mateix dia 12 a la façana de la casa on l'any 1814 es va guardar el reliquiari del sagrat Cíngol.

M. I. Sr. Josep Alanyà
Canonge arxiver

Confirmacions a Corbera d'Ebre

El divendres 12 de maig, a les 20 h, la comunitat parroquial de Corbera d'Ebre estava de festa; cinc joves van rebre de mans del nostre vicari general, Il·lm. José Luis Arín, el sagrament de la Confirmació.

Després d'un camí de sis anys de formació, els dos últims, de Catequesi de Confirmació, davant de la comunitat parroquial i dels seus familiars, van rebre el do de l'Esperit Sant.

Preguem tots perquè aquest Esperit els faci forts i testimonis de l'Amor de Déu enmig del món.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Corbera d'Ebre

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Només Déu ens pot donar l'autèntica felicitat: és inútil perdre el temps cercant-la enlloc més, en les riqueses, en els plaers, en el poder» (27 d'abril).

@Pontifex: «Quan ens obrim a la gràcia de Déu, l'impossible esdevé realitat» (27 d'abril).

@Pontifex: «El Senyor Jesús ens transmet el seu amor per tal que puguem estimar Déu i els altres com Ell ens ha estimat, donant-nos la seva vida» (28 d'abril).

@Pontifex: «Volem la pau de debò? Aleshores prohibim les armes per a no haver de viure en la por de la guerra» (29 d'abril).

L'Hospitalitat de Lourdes, de Tortosa a Montserrat

El segon dissabte del mes de maig les hospitalitats de Lourdes de les diòcesis amb seu a Catalunya, fem el nostre pelegrinatge a Montserrat. És un dia de trobada amb la Mare de Déu.

De l'Hospitalitat de Lourdes, de Tortosa, vam participar 32 persones entre hospitalaris, malalts i pelegrins acompanyats pel president i el consiliari. A les set del matí, sortíem des de Tortosa cap a Montserrat on arribarem a les 10.30 h; la Missa conventual presidida pel P. Abat a les 11.30 h, on celebràvem el 75è ani-

versari del primer pelegrinatge amb malalts a Montserrat de l'Hospitalitat de Barcelona. A les ofrenes portarem arròs de les nostres terres. Després del dinar de germanor, a les 17 h, sortíem cantant el *Violai* cap a Tortosa.

Va ser un dia emboirat; però el vam viure amb el caliu de trobar-nos i animar-nos al pelegrinatge diocesà a Lourdes del 5 al 9 de juliol.

Mn. Jordi Centelles

Consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes de la Diòcesi de Tortosa

Celebració dels 200 anys de la parròquia de Sant Miquel de la Cava-Deltebre

El diumenge 13 de maig, la parròquia Sant Miquel de la Cava-Deltebre, celebrà dos-cents anys. Segons consta en l'arxiu parroquial: «...en el año 1818 se terminó la iglesia parroquial que fue bendecida por el M. I. Sr. Provisor i Vicario General, Dr. D. Fernando Castañer, el día 10 de mayo del mismo año, fiesta de Pentecostés, celebrando después el santo sacrificio de la misa... nombrando por titular el arcángel san Miguel...»

A les 12 h se celebrà l'Eucaristia presidida pel nostre Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent. Concelebraren Mons. Romà Casanova, el rector de la parròquia i tres sacerdots més, assistits per un diaca permanent i dos seminaristes.

Els xiquets de la catequesi van portar un ciri commemoratiu dels 200 anys i el Sr. Bisbe el beneí. En l'homilia, el prelat diocesà recalçà que dos-cents anys són molts per fer una història de la comunitat cristiana; que en la història de l'Església hi ha una dimensió que és la història de

la gràcia; que la presència de la parròquia ha sigut un pas de Déu pel vostre poble, ja què l'Església no vol ser altra cosa que el pas del Senyor per cadascuna de les persones. Quantes persones han conegut Jesucrist al llarg d'aquests anys! Com seria la vida en aquest poble fa dos-cents anys?

Van presentar les ofrenes un matrimoni amb el seu fill. Tots els cants foren a càrrec del cor parroquial. Després de la sagrada comunió, Mons. Romà Casanova llegí una pregària personal i agrai la gràcia dels 200 anys de vida de la parròquia.

En acabar la Missa, el bisbe diocesà beneí la campana que portarà el nom de Fàtima. En sortir del temple parroquial, la banda L'Espiga d'Or obsequià tots els presents amb la seva música.

Finalment, dues-centes noranta persones ens vam reunir al saló parroquial per compartir un dinar de germanor, al que van contribuir amb les seues aportacions diferents entitats del poble.

Maria Joana Querol

AGENDA

- Del 3 al 5 de juliol, Conferència Episcopal Tarraconense.
- Del 5 al 9 de juliol, pelegrinatge diocesà a Lourdes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 2. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8,12-22]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sant Bernadí Realino, Joan-Francisc Regis i Francisc Gerònimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.
- 3. ■ Dimarts** [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683); beata Anna Mogas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

- 4. ■ Dimecres** [Am 5,14-15.21-24 / Sl 49 / Mt 8,28-34]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.
- 5. ■ Dijous** [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prevere fundador dels Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prevere trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.
- 6. ■ Divendres** [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la cas-

tedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. □ **Urgell:** Sant Otó o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 2,2-5 / Sl 122 / 2C 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Aquila i Priscil·la, esposos i màrtirs, deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

Diumenge XIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Tingues fe i no tinguis por»

L' autor anònim de *La Saviesa de Salomó* és un mestre d'espiritualitat jueva a la diàspora alexandrina del s. I aC que exposa el seu pensament sota l'autoritat moral del reconegut arreu com l'home més savi de tots. Els recursos de la cultura grega li serveixen per presentar millor la fe del Poble de Déu.

Les aportacions més importants són l'afirmació de que l'ànima és immortal i la personificació de la Saviesa. A la fe en la immortalitat de l'ànima s'hi arriba partint de la fe en Déu Totpoderós: *Déu no va fer la mort; tot ho ha creat perquè existeixi.*

De fet 2Cor és un recull de diferents cartes, escrites en diverses circumstàncies. Els cp. 8-9 son dues missives de Pau amb un mateix tema: la col·lecta a favor dels pobres de Jerusalem.

L'Assemblea de Jerusalem (Ga 2, 1s), conscient que *Déu confia a Pau l'evangelització dels incircumcisos igual com a Pere la dels circumcisos*, tractà la relació entre esglésies de procedència jueva i de procedència pagana; reclamant a les esglésies paulines que ens recordéssim dels seus pobres (Ga 2,9s) com a «gràcia de comunió» pel sentit de comunió eclesial de la col·lecta més enllà de la solidaritat humana.

En la dona amb hemorràgies des de feia anys, l'agregant és el rerefons d'A.T.: *Si una dona perd sang durant molts dies, serà impura tant com li duri. Tothom qui toqui quedarà impur (Lv 15,25).*

Ara la gent empeny Jesús pertot arreu, amb la dona tocant la roba del Mestre. Resultat? Tots impurs «per culpa» d'aquella dona! Al problema corporal se li afegeix el moral de sentir-se «culpable» d'una situació d'impuresa legal generalitzada.

Per això rebrà de Jesús la salut corporal (*la teva fe t'ha salvat*) i la mental-espiritual (*ves-te'n en pau*).

Jaire ha suplicat a Jesús: *La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè no es mori.* I rep mentrestant dos tipus de consells. Els de casa del cap de sinagoga li diuen: *La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el Mestre?*

Però Jesús li diu: *«Tingues fe i no tinguis por.»*

Llavors Jaire pren la opció correcta: fer cas a Jesús.

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

► Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. / Heu mutat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, / us lloaré per sempre. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar.

Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instants la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar.

Els no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; más por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

► Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad.

Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

► Lectura el santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago.

Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta; está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.